

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **D., s.r.o.** so sídlom v Š., IČO: X., zastúpeného JUDr. T. Č., advokátkou so sídlom v B., proti odporcom **1/ H.**, so sídlom v B., IČO: X., **2/ M. – S.**, so sídlom v B., IČO: X., **o určenie vlastníctva a iné**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 25 C 115/2005, o dovolaní navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 28. februára 2013, sp. zn. 5 Co 636/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a** .

Odporcom 1/ a 2/ nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I uznesením zo 16. júla 2012 č.k. 25 C 115/2005-208 zastavil konanie a odporcom 1/ a 2/ nepriznal náhradu trov konania. Zastavenie konania odôvodnil nezaplatením súdneho poplatku za návrh na začatie konania (§ 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov – ďalej len „zákon č. 71/1992 Zb.“), ktorý bol splatný podaním návrhu a ktorý navrhovateľ neuhradil ani po výzve súdu na jeho zaplatenie obsahujúcej tiež poučenie o následkoch nezaplatenia poplatku. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil podľa § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p.

Na odvolanie navrhovateľa Krajský súd v Bratislave uznesením z 28. februára 2013 sp. zn. 5 Co 636/2012 napadnuté rozhodnutie potvrdil; rozhodol tiež o trovách odvolacieho konania. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a obmedzil sa na konštatovanie jeho správnosti (§ 219 ods. 2 O.s.p.). K námietkam navrhovateľa, že na jemu doručovaných zásielkach súdu prvého stupňa bolo uvádzané nesprávne poštové smerovacie číslo (ďalej len „PSC“), lebo namiesto správneho PSC X. súd prvého stupňa uvádzal nesprávne PSC X., odvolací súd konštatoval, že k tejto nesprávnosti

skutočne došlo, napriek tomu ale navrhovateľovi bola doručená rozhodujúca zásielka – výzva na zaplatenie súdneho poplatku, v ktorej bol riadne poučený o následkoch nesplnenia poplatkovej povinnosti. Súd prvého stupňa preto správne konanie zastavil. O trovách konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 146 ods.1 písm. c/ O.s.p.

Proti tomuto potvrdzujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu podal navrhovateľ dovolanie s odôvodnením, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Namietal, že viaceré písomnosti súdu prvého stupňa boli odovzdané na poštovú prepravu tak, že na nich bolo uvedené nesprávne PSČ, v dôsledku čoho nemohli nastať účinky riadneho doručenia, vrátane fikcie doručenia písomnosti právnickej osobe podľa § 48 ods. 2 O.s.p. Podľa jeho názoru k vade konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. došlo aj tým, že odvolací súd svoje uznesenie riadne neodôvodnil. Žiadal, aby dovolací súd zrušil uznesenia súdov oboch stupňov a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Odporcovia 1/ a 2/ sa k dovolaniu nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V preskúmvanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je prípustné dovolanie, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Uznesenie odvolacieho súdu, ktoré napadol navrhovateľ dovolaním, nemá znaky žiadneho z uznesení, proti ktorým je dovolanie prípustné. Dovolanie navrhovateľa preto podľa ustanovení § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné nie je.

So zreteľom na to by podané dovolanie mohlo byť procesne prípustné, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú taxatívne vymenované v § 237 O.s.p. O vadu tejto povahy ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten,

kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Navrhovateľ existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti, ktorých sa mali dopustiť súdy nižších stupňov, sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či ich procesným postupom nebola navrhovateľovi odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie procesne nesprávny postup súdu priečiaci sa zákonu alebo inému všeobecne záväznému právnomu predpisu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka občianskeho súdneho konania. Navrhovateľ tvrdí, že k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. došlo tým, že zásielky súdu mu neboli riadne doručené.

Zo spisu vyplýva, že súd prvého stupňa skutočne zasielal viaceré zásielky na adresu sídla navrhovateľa (t.j. D., s.r.o., C.), avšak s uvedením nesprávneho PSČ („X.“). PSČ (číselné označenie územného obvodu dodávacej pošty), bolo v danom prípade skutočne nesprávne, ale (iba) v poradí prvom čísle, ktoré označuje mesto (namiesto správneho PSČ X. bolo na zásielkach uvádzané nesprávne PSČ X.). Ostatné čísla PSČ, ale tiež zvyšné údaje na zásielkach však boli uvádzané správne („Š.“) a poštovému prepravcovi poskytovali dostatok informácií o mieste dodania prepravovanej zásielky. Podľa všetkého aj vzhľadom na to boli niektoré zo zásielok napriek nesprávnomu PSČ reálne doručené navrhovateľovi, ktorý ich aj fyzicky prevzal od poštového doručovateľa.

Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania navrhovateľa považuje dovolací súd za významnú tú skutočnosť, že tiež výzvy na zaplatenie súdneho poplatku zo 4. apríla 2008 (č.l. 72 spisu) a z 29. júla 2010 (č.l. 159 spisu), ktoré obsahovali aj poučenie o následkoch nezaplatenia súdneho poplatku, navrhovateľ – napriek nesprávnomu PSČ na doručovanej

zásielke – riadne prevzal (viď doručenky pripojené k č.l. 65 a 156 spisu). Po riadnom doručení týchto výziev mal navrhovateľ vedomosť nielen o svojej povinnosti zaplatiť súdny poplatok v určenej lehote a výške, ale tiež o následkoch nezaplatenia súdneho poplatku. Pre neho nepriaznivý dôsledok nezaplatenia súdneho poplatku (v podobe zastavenia konania) mohol ešte odvrátiť tým, keby po doručení uznesenia o zastavení konania poplatok zaplatil. V zmysle § 10 ods. 3 veta prvá zákona č. 71/1992 Zb. totiž prvostupňový súd zruší uznesenie o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku, ak poplatník zaplatí súdny poplatok do konca lehoty na podanie odvolania. Navrhovateľ ale takto nepostupoval a poplatok nezaplatil ani po doručení uznesenia o zastavení konania (§ 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb.), ktoré fyzicky prevzal 26. júla 2012. Neopodstatnená je preto jeho námietka, že postupom súdu pri doručovaní mu bola odňatá možnosť konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Dovolateľ namietol tiež to, že napadnuté rozhodnutie nie je dostatočne preskúmateľné a tým došlo k procesnej vade uvedenej v § 237 písm. f/ O.s.p. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia je ale judikatúrou (R 111/1998) považovaná za dôsledok a vonkajší prejav inej procesnej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., teda nie procesnej vady v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Takáto právna kvalifikácia nepreskúmateľnosti vyplýva aj z viacerých rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (viď rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 140/2009, 1 Cdo 181/2010, 2 MCdo 18/2008, 2 Cdo 83/2010, 3 Cdo 249/2008, 3 Cdo 165/2011, 3 Cdo 84/2012, 4 Cdo 310/2009, 5 Cdo 216/2010, 7 Cdo 52/2011 a 7 Cdo 109/2011). Rovnako Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze z 30. januára 2013 sp. zn. III. ÚS 551/2012 uviedol, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., ale len inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“.

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesných väd konania tvrdených dovolateľom (§ 237 písm. f/ O.s.p.), nevyšli najavo ani iné procesné vady konania vymenované v § 237 O.s.p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z § 239 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolanie navrhovateľa podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

V dovolacom konaní úspešným odporcom 1/ a 2/ vzniklo právo na náhradu trov konania proti navrhovateľovi, ktorý úspech v dovolacom konaní nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal odporcom náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodali návrh na náhradu trov dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 20. marca 2014

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková